

Arrest

nr. 122 997 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) hij onvoldoende elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de Maobadi/YCL hem actueel nog steeds actief zouden viseren om het door hem voorgehouden politiek en religieus profiel, (ii) hij slechts een laag politiek profiel heeft en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er heden geen enkele vervolging is, op welk niveau dan ook, van (ex-)royalisten in Nepal en zij er openlijk politiek actief kunnen zijn, (iii) zelfs

in het geval de Maobadi in zijn dorp nog steeds (om welke reden ook) naar hem zouden vragen, hij niet aannemelijk maakt dat hij zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele problemen met de Maoïsten te ontlopen, en (iv) er actueel voor burgers in Nepal geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat, ongeacht de geloofwaardigheid en het al dan niet actueel karakter van zijn beweerde vervolgingsproblemen, er voor verzoeker een intern vestigingsalternatief in een ander deel van zijn land van herkomst voorhanden is. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Hij komt immers niet verder dan het uiten van blote beweringen en loutere veronderstellingen. Waar hij thans zeer algemeen oppert dat hij altijd en overal problemen met de Maoïsten zal hebben, wijst de Raad erop dat hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, in strijd met zijn huidige algemene bewering, aangaf dat hij de (laatste) twee jaar dat hij elders in Nepal verbleef, bij zijn zus (in Kathmandu) en zijn schoonouders (in Banepa municipality in Kavrepalanchok district), geen concrete problemen met de Maobadi ondervond. Uit niets blijkt en hijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker a priori in een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikelen en rapporten doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk gezien deze niet ingaan op de mogelijkheid voor interne hervestiging.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan deze vaststelling.

Wat verzoekers medische/fysische problematiek betreft, ter staving waarvan hij thans een als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd medisch attest neerlegt, wijst de Raad erop dat verzoeker voor de beoordeling van die problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, hetgeen hij blijkens zijn huidige verklaringen zou hebben gedaan.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 maart 2014, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met het intern vestigingsalternatief. Zij wijst er op dat de Maoïsten overal politiek aanwezig zijn waardoor zij nooit veilig zou zijn, waar dan ook in Nepal. Verzoekende partij verwijst naar artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en betoogt dat bij de toepassing van het intern vestigingsalternatief rekening moet gehouden worden met de algemene omstandigheden en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, zoals haar medische problemen. Zij wijst er tenslotte op dat haar 9ter aanvraag nog altijd hangende is.

Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“er (...) geen behoefte (is) aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Betreffende verzoekende partij haar algemeen betoog dat de Maoïsten overal politiek aanwezig zijn waardoor zij in Nepal nooit veilig zou zijn, waar dan ook, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar het volgende wordt gesteld: *“Waar hij (= verzoeker) thans zeer algemeen oppert dat hij altijd en overal problemen met de Maoïsten zal hebben, wijst de Raad erop dat hij eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, in strijd met zijn huidige algemene bewering, aangaf dat hij de (laatste) twee jaar dat hij elders in Nepal verbleef, bij zijn zus (in Kathmandu) en zijn schoonouders (in Banepa municipality in Kavrepalanchok district), geen concrete problemen met de Maobadi ondervond.”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij de laatste twee jaar veilig en zonder enig probleem bij familie verbleef, met name haar zus en schoonfamilie, waar ook haar gezin regelmatig verblijft. Verzoekende partij poneert weliswaar dat met de algemene omstandigheden en de persoonlijke omstandigheden geen rekening werd gehouden, doch zij licht niet toe welke algemene en persoonlijke omstandigheden die niet in aanmerking zijn genomen, haar verhinderen haar leven verder te zetten met haar gezin bij haar schoonfamilie in Kathmandu. In de mate verzoekende partij als persoonlijke omstandigheden de medische problemen bedoelt herhaalt de Raad dat verzoekende partij voor de beoordeling van die

problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, hetgeen zij blijkens haar verklaringen heeft gedaan. Dat er nog geen beslissing gevallen is over haar aanvraag op grond van artikel 9ter doet geen afbreuk dat het voorgaande.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS